

udover dette — jeg kan næsten sige fortærskede Forsikringsprincip —, saa gør mig ikke stort Haab om, at Venstre vil kunne lægge noget stort Lod i Vægtskaalen, hvor det gælder en Ordning af Forholdene for de kronisk syge.

Johannes Lou: Jeg skal kun ganske kort fastslaa, at vi maa undersøge de økonomiske Forhold meget grundigt. Thi naar man hruger saa store Ord som Æresgæld o. s. v., vilde det være latterligt, om Løsningen kunde være tilvejebragt for blot 1 Mill. Kr.s Udgift i Forhold til alle de Penge, vi paa anden Maade giver ud til sociale Formaal. Men naar den højtærede Minister slog sig for sit Farisæerbryst og sagde, at han var ikke som disse andre, eller hans Parti var ikke som de andre Partier, der havde glemt de kronisk syge, saa tager han ganske sikkert fejl. Thi fra 1892 til 1908 er netop de 16 Aar, i hvilke Sygekasselovgivningen laa fuldstændig brak, saa at Socialdemokratiet ikke var Spor af kønnere end de andre Partier i Retning af ikke at slaa sig til Ro med, hvad der var opnaaet.

Naa, jeg skulde ikke have taget Ordet nu, hvis jeg ikke havde glemt noget, da jeg talte første Gang. Det drejer sig om de 14 770 Medlemmer, som nu ifølge Sygekasselovens § 7 er blevet Medlemmer af Sygekasserne, med Forbehold for den kroniske Lidelse, de har. Nu staar der i § 6: „For Medlemmer, som ifølge en ved deres Optagelse eller Genindtræden som nydende Medlem udfyldt Lægeerklæring lider af en hyppigt tilbagevendende eller uhelbredelig Sygdom eller Legemssvaghed“ o. s. v. Disse Medlemmer kan jo ikke genindtræde, kan ikke optages i nogen Sygekasse. I det Øjeblik Loven nu bliver vedtaget, saa bør det vel være underforstaaet, at disse Medlemmer, til Trods for, at de ikke har faaet noget for den kroniske Sygdom, straks faar fuld Medlemsret, at de derved kommer, om jeg saa maa sige, forud for dem, der ikke har benyttet sig af den Lovgivning, vi alt har haft.

Minister Stauning: Jeg skal ligesom de ærede foregaaende Talere kun sige et Par Ord. Til det Spørgsmaal, som det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) fremsatte vedrørende de Medlemmer, som er optagne med Forbehold, kan jeg sige, at det efter min Mening er en Selvfølge, at de paagældende, som er Medlemmer af Sygekassen, straks, hvis

dette Lovforslag vedtages, overgaar til at have Rettigheder som nydende Medlemmer ogsaa for den kroniske Lidelses Vedkommende, med Hensyn til hvilken der er taget Forbehold ved deres Indtræden.

Til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Hegelund-Lange) vil jeg bemærke, at det forekommer mig, at det Regnskab, han opstillede, ikke har noget med de faktiske Forhold at gøre, og det maa vel siges at være nok saa løst som det Grundlag, vi bygger paa i de Bilag, der ledsager Lovforslaget. Det ærede Medlem nævnedet et Tal paa kronisk syge — 10 000 tror jeg, det var — og forudsatte, at disse alle skulde have 6 Kr. om Dagen i Dagpenge, og at de i et bestemt Antal Maaneder af Aaret vil være syge, og kom derved til et Resultat, som efter det ærede Medlems Mening var et Vidnesbyrd om, at denne Sag var økonomisk uoverkommelig. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem ved, at de kronisk syge just vil faa saa mange Maaneders Sygdom af den kroniske Lidelse. Ej heller ved jeg, hvorfra det ærede Medlem ved, at de alle vil være berettigede til at sikre sig 6 Kr. om Dagen, eller at de vil gøre det. De kan dog ikke sikre sig ud over en vis Del af deres Arbejdsfortjeneste, de $\frac{4}{5}$ staar der vist i Loven. Det vil dog sige, at de skal have en betragtelig Indkomst for at kunne sikre sig 6 Kr. i Dagpenge, en Indkomst, som de efter det Kendskab, jeg har til mange Hundrede kronisk syge, desværre aldeles ikke har, fordi de simpelt hen mangler Evnen til at kunne skaffe sig saa meget. Af rent praktiske Grunde vil de altsaa være afskaarne fra at kunne sikre sig disse 6 Kr. om Dagen, og som Følge deraf vil Udgiften blive adskilligt formindsket. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i at anstille Tankeeksperimenter med Hensyn til, hvor meget den kan formindskes, thi det er dog vist bedre at fortsætte disse økonomiske Overvejelser paa en noget solidere Basis end det, som her er kommet frem.

Med Hensyn til Kommunernes Stilling til de kronisk syge fastholder det ærede Medlem altsaa, at det kan tænkes, at Kommuner vil opbyde visse Kræfter for at bevare kronisk syge i Sygekasserne og lade Staten betale deres Underhold for at undgaa den Udgift, som Invalidere vilde paalægge Kommunen. Jeg kan kun gentage, at saa slet tror jeg ikke om de selvstyrende og gennem mange Aar i saa mange Henseender lovpriste Kommuner.